

[Berlau]

Men her drejer det sig altså om noget af det, der ligger partiet Venstre nær, og så skal der åbnes for pengeposen, således at andre skal have hen over landegrænserne. Men det er heller ikke folk, der ligger og dør af sult, det er nogle mennesker, som tilsyneladende står partiet Venstre temmelig nær hjertemæssigt, og derfor er man parat til at have pengeposen åben. Det er en omvendt form for logik, og det er en omvendt form for medmenneskelighed og barmhjertighed, man giver udtryk for i partiet Venstre.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Jeg kan fuldt tilslutte mig den forrige taler, men jeg vil blot tilføje noget, idet jeg blev gjort opmærksom på, at Folketingets Præsidium skal ud på endnu en rejse til udlandet. I denne omgang er det til DDR, og det ville være rimeligt, om man dernede gjorde opmærksom på, at vi også er modstandere af, at de har atomkraftværker, således at de måske kan gøre en indsats for at fjerne den fare, atomkraftværkerne udgør for menneskeheden.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Denne sag har jo været genstand, synes jeg, for en meget saglig behandling, hvad den også fortjener. Jeg er kun taknemlig for den uddybning, der er sket i forbindelse med bemærkningerne til lovforslaget, hvor jeg helt deler hr. Bernhard Baunsgaards opfattelse, at bemærkningerne på udmærket måde illustrerer, hvordan det forholder sig med den udvikling, der har været omkring erstatningsbeløbene, og også giver anvisninger på, hvad vi kan gøre i de nordiske lande.

Når vi fremsætter lovforslaget nu, er det ikke mindst efter ønske også fra andre nordiske lande under de samtaler, vi har haft på forskellige justitsministermøder. Med hensyn til erstatningsbeløbene kan man sige, som det også fremgår af bemærkningerne, at de nordiske lande er gået i spidsen for en forhøjelse af erstatningsbeløbene i disse tilfælde, der jo kan være af helt katastrofal art.

Disse bestræbelser vil jeg gerne have at man fortsætter. Jeg synes, man er nået et skridt frem ved, at de svenske erstatninger i forhold til, hvordan det ellers forholder sig i andre lande, er sat så højt, men hvis man vil gå videre ad den

vej, er det jo ikke noget, lovforslaget her skal afvente, men noget, man kan arbejde videre med de nordiske lande imellem.

Nu skal Nordisk Råd snart have møde, og om fru Margrete Auken og andre ved den lejlighed mener, at det er et emne, man endnu stærkere skal tage op, for at de nordiske lande kan være i spidsen, skal jeg ikke blande mig i. Men det er da en mulighed, der er til stede.

Jeg mener ikke, at lovforslaget har noget at gøre med spørgsmålet om atomkraft eller ikke atomkraft i Danmark. Vi er jo bekendt med den stilling, der er taget fra Folketingets og fra regeringens side. Det går jeg også ud fra at alle, der forhandler på Danmarks vegne, er bekendt med, og derfor skulle det ikke være nødvendigt at udsende særlige direktiver herom til dem.

Derfor skal jeg helt afstå fra at gå ind på den tale, som hr. Berlau til en vis grad holdt for sig selv. Jeg forstod, at hr. Berlau nærmest er modstander af atomkraft, og det kan vel ikke overraske nogen; det havde jeg også ventet. Men der er i og for sig ikke noget behov for at føre diskussionen og slet ikke i forbindelse med dette lovforslag, der drejer sig om at afbøde atomkraftens virkninger, når der sker uheld.

Hr. Korneliusen og andre har gjort nogle, synes jeg, meget interessante bemærkninger om virkningen af konventionen, men hr. Helge Adam Møller har selvfølgelig ret i, at ændringer i konventionen kan vi ikke foretage ved at kigge nærmere på lovforslaget. Men derfor synes også jeg alligevel, at hr. Korneliusens bemærkninger var relevante.

Der er også kommet relevante bemærkninger fra anden side, og de spørgsmål, der kan være i den forbindelse, vil vi da gerne prøve at besvare.

Hr. Niels Anker Kofod har ret i, at det er trist i forbindelse med lovgivning af den art, der er så internationalt præget, som den kan være, og hvor landegrænser ikke har nogen betydning – det har de ikke, når det drejer sig om at afværge skader – at der er så mange lande, der holder sig udenfor, og ikke mindst Østlandene.

Hr. Preben Møller Hansen har jo, hvad der glæder mig, en kolossal tillid til Folketingets Præsidium, hvad jeg også har. Så kan vi begge håbe på, at Præsidiet under sin rejse er med til at løse problemet ét sted. Jeg kan kun give udtryk for håb om, at der også kan blive mulighed for at sige til over for de lande, der altså ikke vil